

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2117/2015
16.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље Г.Т. из К., чији је пуномоћник З.В., адвокат из К., против тужене Општине К., чији је заступник Јавни правобранилац општине К., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4856/13 од 05.06.2015. године, у седници одржаној 16.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4856/13 од 05.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда Пожаревац, Судска јединица Кучево П1 479/2010 од 14.05.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила утврђење ништавости и да су без правне важности решења секретара Општинске управе К. број 112-2-14/04-03 од 26.03.2004. године, решење заменика секретара Општинске управе К. број 112-2-14/04-03 од 01.09.2004. године решење заменика секретара Општинске управе К. број 112-2-45/04-03 од 17.08.2004. године, решење заменика секретара Општинске управе К. број 112-2-45/04-03 од 09.09.2004. године, решење заменика секретара Општинске управе К. број 116-1/04-03 од 02.09.2004. године и решење заменика секретара општинске управе К. број 116-1/04-03 о 21.09.2004. године, те да ова решења нису произвела правно дејство; ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка плати 124.500,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4856/13 од 05.06.2015. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица Кучево П1 479/2010 од 14.05.2013. године; ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи плати трошкове парничног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Испитујући побijану пресуду на основу члана 408. у вези члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу у Центру за културу К. на радном месту административног радника. Правилником о организацији и систематизацији радних места у Центру за културу од 28.02.2004. године укинута је то радно место, а Правилником о измени и допуни Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у општинској управи од 28.02.2004. године, у одсеку за књиговодствено-финансијске послове образовано је радно место књиговође-контисте главне књиге. Извршни одбор СО К. донео је одлуку да се формира ова служба која ће да води књиговодствене послове и која треба да буде формирана од радника који су били у установама, а међу њима је и тужилца. Решењем секретара општинске управе К. од 26.03.2004. године тужилца је распоређена на радно место књиговође-контисте главне књиге у одсеку за књиговодствено-финансијске послове индиректних корисника буџетских средстава општинске управе К., а решењем општинске управе К. од 01.09.2004. године одбијен приговор тужилце на наведено решење о распореду. Решењем општинске управе од 17.08.2004. године тужилца је у звању виши референт, распоређена на радно место књиговође-контисте главне књиге у општинској управи са коефицијентом 8,30. Потом је решењем истог органа од 09.09.2004. године усвојен приговор тужилце на решење од 17.08.2004. године, тако да решење гласи: „Да се тужилци у звању вишег референта распоређеној на радно место књиговође-контисте главне књиге утврђује коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,30“. Захтевом за покретање дисциплинског поступка од 25.08.2004. године против тужилце је на наведеним пословима затражено покретање дисциплинског поступка јер није ступила на рад у општинску управу К. до 25.08.2004. године, што је квалификовано као тежа повреда радне дужности. Тужилца је, у својој изјави од 31.08.2004. године, навела да је поднела захтев за коришћење годишњег одмора за 2004. годину почев од 23.08.2004. године, да одговор није добила, да долази редовно на посао у Центар за културу, јер се сматра радником те установе. Решењем општинске управе општине К. од 02.09.2004. године тужилци је изречена дисциплинска мера престанак радног односа зато што је утврђено да је тужилца неоправдано изостала са посла преко 10 радних дана и ово решење тужилца је примила 08.09.2004. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да је тужилци законито престао радни однос.

Закон о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“ бр. 48/91 ... 39/2002), који је био на снази у време доношења оспорених решења тужене, у члану 59. став 1. тачка 9) прописује да теже повреде

радних обавеза и дужности јесу неоправдан изостанак с посла најмање два узастопна радна дана.

По оцени Врховног касационог суда, Центар за културу К. у којем је тужиља била запослена, је индиректни корисник средстава из буџета општине К. тако да је реч о установи у саставу локалне самоуправе. Решење секретара општинске управе К. од 26.03.2004. године, којим је тужиља распоређена на радно место књиговође-контисте главне књиге у одсеку за књиговодствено-финансијске послове је законито, и није било потребе за закључивањем споразума о преузимању, у смислу члана 67. у вези члана 65. Закона о радним односима у државним органима, јер је реч о пословима унутар установа и органа локалне самоуправе, а не о распоређивању у други државни орган. Побијана решења су законита, обзиром да су донета у складу са одредбом члана 116. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 70/01 и 73/01), који је био на снази у време доношења оспорених решења, пошто је тужиља могла да буде распоређена на друго радно место у оквиру органа локалне самоуправе. Како је тужиља неоправдано изостала са посла на радном месту у органу општинске управе на које је распоређена, против ње је покренут дисциплински поступак и тужени је донео решење којим је изречена мера престанак радног односа, правилном применом цитиране одредбе члана 59. став 1. тачка 9. Закона о радним односима у државним органима. Тужиља је побијала и решења тужене којим јој је одређен коефицијент за обрачун плате, међутим како су ова решења донета на основу законитог решења о распоређивању тужиље на одређено радно место, правилан је закључак нижестепених судова да су побијана решења законита.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право. Суд је ценио и остале наводе ревизије, али их није посебно образлагао, обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**